

[Undervisningsministeren.]

for landet som helhed, kan de ikke retfærdiggøre en lemfældig behandling af de sikkerhedsmæssige spørgsmål, som efter lovgivningen skal vurderes af hensyn til befolkningens velfærd.

Erik Holst (S):

Jeg vil gerne takke for ministerens supplerende forklaringer, der altså går på, at ELSAM ikke har søgt nogen forhåndsgodkendelse.

Så vil jeg lige spørge: er det således, at man her i Danmark etablerer et atomkraftanlæg ud fra økonomiske vurderinger af virksomheder af mere eller mindre privat karakter og ikke efter, at man herinde har fastlagt det som noget ønskeligt ud fra energimæssige eller politiske betragtninger?

Undervisningsministeren (Tove Nielsen):

Jeg vil godt sige, at det ikke er det økonomiske, der spiller ind. Igennem det hele går et sikkerhedsmæssigt spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Mette Madsen (V) til miljøministeren:

„Hvilke foranstaltninger har ministeren truffet for at fremskynde behandlingen af erstatningssagerne efter by- og landzoneloven?“

(Spm. nr. 56)

Skriftlig begrundelse.

I 1969 gennemførte den daværende regering by- og landzoneloven, der trådte i kraft den 1. januar 1970. Der var i loven hjemmel til i visse tilfælde at give erstatning til grundejere, hvis ejendom mod forventning blev placeret i landzone og derfor var underkastet væsentlige indskrænkninger i arealernes anvendelse. Erstatningsreglerne blev annonceret i dagspressen, og 26.000 erstatningskrav blev anmeldt. En række af disse erstatningskrav er dog senere opgivet, enten fordi de pågældende arealer senere er placeret i by- eller sommerhuszone, eller fordi grundejerne har skønnet, at erstatningskravene ikke kunne gennemføres efter loven. Ca. 22.000 erstatningssager henligger stadig uafgjorte. I den anledning rettede ombudsmanden allerede den 23. oktober 1972 henvendelse til den daværende boligminister,

Helge Nielsen, om at fremskynde sagernes afgørelse. I maj 1973 var Helge Nielsen til samråd i folketingets retsudvalg om en fremskyndelse af sagernes behandling. Den 1. juli 1973 udløber sidste frist for erstatningsudbetaling, idet myndighederne kunne vente indtil da, hvis der var udsigt til, at de pågældende grunde ville blive overført til by- eller sommerhuszone.

Den 12. oktober 1973 rettede ombudsmanden en endnu skarpere henvendelse til Helge Nielsen og konkluderede, at sagernes afvikling formentlig tager endnu længere tid, end man først regnede med, måske helt op til 10-11 år.

Men 22.000 sager henligger, så vidt jeg kan forstå, stadig i dag uafgjort, og jeg skal henstille, at ministeren snarest ændrer administrationsformen, eventuelt gennem en lovændring, så erstatningssagerne kan blive afgjort og erstatningsbeløb udbetalt.

Miljøministeren (Holger Hansen):

Indledningsvis vil jeg gerne rette en misforståelse i begrundelsen for spørgsmålet. Der er ikke tale om, at der den 1. juli 1973 udløb nogen frist for erstatningsbetaling. Der er i lovens § 18, stk. 1, en bestemmelse, hvorefter man kan udsætte udbetalingen af en tilkendt erstatning i indtil 3 år, hvor der er mulighed for, at den pågældende ejendom i løbet af en kortere tid vil blive inddraget under byzone eller sommerhusområde, men denne frist løber fra afgørelsen i den pågældende erstatningssag.

Efter bortfald af ca. 5.000 sager er antallet af erstatningssager nu knap 21.000; heraf har dog ca. 5.000 ikke fulgt deres krav op ved at fremsende skemaer.

Ved behandlingen i ministeriet søger man at udskille de sager, som kan imødekommes helt eller delvis ved overførelse af den pågældende ejendom til byzone eller til et sommerhusområde eller ved en konkret dispensation. Den pågældende sag kan derved bortfalde. De resterende sager skal ifølge loven afgøres af en taksationskommission, hvis afgørelse kan indbringes for en overtaksationskommission og derefter for de almindelige domstole. Der er nedsat en kommission i hvert amt.

Der er på nuværende tidspunkt afgivet indlæg til kommissionerne omfattende ca. 1.500 sager i 34 kommuner, og forberedelsen